

Med de foreslåede ændringer af arbejdsmarkedsfondene kan lønmodtagerne være helt sikre på, at selv om udgifterne til dagpenge og aktivering skulle falde i fremtiden, så får lønmodtagerne ikke glæde af et lavere arbejdsmarkedsbidrag. Regeringen løber dermed fra alle de løfter, man gav, da skattereformen i 1993 blev vedtaget. Dengang garanterede man, at faldende udgifter ville give faldende arbejdsmarkedsbidrag. Dette er siden blevet bekræftet af både økonomiministeren og af hr. Ole Stavad, da han var skatteminister.

Men det er ikke det eneste område, hvor regeringen nu løber fra egne løfter. Det var en klar aftale, hvilket CD gentagne gange har fremført senest i dagbladet Børsen, at arbejdsgivernes arbejdsmarkedsbidrag kun skulle sættes i kraft i 1997, hvis konkurrenceevnen kunne bære det. Det blev skrevet helt klart i bemærkningerne til lovforslag nr. L 215 fra folketingsåret 1995-96, og jeg citerer:

»... at arbejdsgivernes arbejdsmarkedsbidrag i 1997 og 1998 helt eller delvis kunne stilles i bero, hvis erhvervenes konkurrenceevne blev betydeligt forringet...«

Og hvad er fakta? Konkurrenceevnen er forringet med ca. 5 pct., siden skattereformen blev vedtaget. Med forslaget viser regeringen, at også dette løfte var tom snak.

Men ikke nok med det. Forslaget indeholder tekniske ændringer, som i de kommende år kan åbne op for kraftige stigninger i både lønmodtagernes og virksomhedernes arbejdsmarkedsbidrag. Arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsforsikring og arbejdsmarkedsuddannelse via tillægsmomsen og lønsumsafgiften løftes ud af fondene. Hermed overføres en væsentlig statslig indtægt, som i dag er øremærket til arbejdsmarkedsformål, til andre formål.

Det vil selvsagt betyde, at lønmodtagere og virksomheder før eller siden kommer til at betale de 9 mia. kr. til fondene via højere arbejdsmarkedsbidrag. Det kan man næsten være helt sikker på. Gennem hokuspokus sikrer regeringen sig et skatteprovenu på 9 mia. kr., som så kan bruges til nye offentlige udgifter samt en dejlig begrundelse for at hæve arbejdsmarkedsbidraget for lønmodtagere og virksomheder i de kommende år. Vi må på det kraftigste afvise denne tekniske ændring.

Som om dette ikke var nok, foreslår man også, at det kun er arbejdsgivernes nettobidrag på 0,19 pct., der tæller med i fondens finansieringsgrundlag. Det mindsker fondens indtæg-

ter, og også her skabes et smukt argument for, at regeringen kan hæve arbejdsgivernes bidrag i de kommende år.

Men ikke kun indholdet, også proceduren omkring udmeldingen af arbejdsmarkedsbidrags størrelse i 1997 er på grænsen til det meget kritisable. Da regeringen erkendte, at man ikke kunne regne, meldte man efter lang tids tøven 7,9 pct. ud som arbejdsmarkedsbidrag og 1,2 pct. som reguleringsprocent i 1997, det til trods for at efter de nugældende regler skal satsreguleringsprocenten udmeldes med udgangen af juni måned. Det var sent, men en regnefejl kan man jo ikke gøre for. Derfor accepterede vi, at man selvfølgelig måtte ændre både arbejdsmarkedsbidraget og reguleringsprocenten i forhold til finanslovsforslaget. Regnefejlen skulle rettes.

Når regeringen nu på et ekstremt sent tidspunkt kommer med nye forslag til ændringer af både arbejdsmarkedsbidrag og satsreguleringsprocent, må vi melde klart fra. Det er administrativt noget makværk. Det er ikke forsvarligt. Ændringerne er uden anden begrundelse, end at regeringen ønsker større indtægter i statskassen, fordi man ikke har tilstrækkelig vilje til at spare på de offentlige udgifter. Det vil vi ikke medvirke til.

Med regeringens finanslovsforslag fra august blev det klart, at regeringen har store problemer med den nuværende konstruktion af arbejdsmarkedsfondene. Den lever ikke op til ønsket om en tagselvskatteskrue. Med den nuværende konstruktion løber regeringen jo den risiko, at arbejdsmarkedsbidraget skal justeres ned. Som tiden går, bliver det mere og mere klart, at det aldrig har været regeringens hensigt eller ønske.

En af årsagerne er det særlige loft over lønmodtagernes bidrag til dagpengefonden. Det medfører, at man efter regnefejlen i Finansministeriet har været nødt til at nedregulere arbejdsmarkedsbidraget og på et tidspunkt, hvor der stadig samlet set er underskud i de tre fonde set under ét. Men allerede da finanslovsforslaget blev fremsat før den omtalte regnefejl, stod det klart, at de mange løfter om, at arbejdsmarkedsbidraget skulle reguleres i takt med udgifterne i fondene, stod for fald. Man søgte således at få smuglet en udvidelse af aktiveringsfondens udgiftsområde med de kommunale nettolønudgifter til kommunal jobtræning igennem.

Herved skulle udgifter på 1 mia. kr. lempes ind i fondene. Uden denne ekstra udgift i aktiveringsfondens lønmodtagernes arbejdsmarkedsbidrag reelt have været fastsat til 7,7